

София, 2010 г.

Във вечерните новини предупреждаваха за нови снеговалежи, когато мобилният телефон зазвъня. Алис се канеше да сипе храна на Тайгър, но изпратена от недоволното му мяукане, отиде да отговори на обаждането.

- Лис? Няма да повярваш какво ми се случи! – отсреща приятелката ѝ Кристин се задъхваше от възмущение.

- Имам чувството, че ще ми кажеш – усмихна се на ентузиазма ѝ Алис.

- Да, направо ще ти разкажа, и то в подробности – утре, като се видим. Сега само исках официално да те уведомя, че срещнах най-прекрасния мъж на света и той май си падна по мен.

- Каква изненада! – иронично отвърна Алис. – Все още не се е родил мъжът, който ще ти устои, красавице!

- Да, да, знам, ти си моят верен рекламен агент, но все пак – този мъж е от друга класа, повярвай ми. Да не говорим колко е красив! Дори ти би го харесала, сигурна съм!

Алис повдигна вежда:

- Е, това вече е сериозна реклама!

- Смей се колкото искаш, но след като ви запозная, аз ще се смея последна!

- Добре, добре – помирително каза Лис, – кажи ми нещо повече: как се запознахте, как се казва, кога ще се видите пак...

- Казва се Максим Зарев, викат му Макс – сладко име, нали? Имаме среща утре вечер, а за останалото ще ти надуя главата, като се видим, защото сега имам да свърша още доста неща. Уговорката за кафе остава, нали?

- След тази новина смея ли да я отложам?

- Ха-ха, добре, умнице, до утре!

- До утре! – засмя се Лис и затвори. Обичаше ентузиазма на Крис, важна част от нейния усмихнат характер. А той вървеше в комплект с такава ангелска външност, че всички харесваха Кристин. Имаше дълга руса коса, спускаща се на вълни около овалното ѝ изключително красиво лице, от което гледаха яркосини невинни очи, завършващи небесното излъчване. Фигурата ѝ бе слаба, но с подчертано женствени форми и дълги крака. Мъжете буквално се рояха около

нея и този факт се беше превърнал в постоянна закачка между двете приятелки.

За разлика от нея Лис беше с по-обикновена външност. Знаеше, че е хубавка (както казваха – чаровна), но много далеч от съвършенството на приятелката си. С права топлокафява коса до раменете, деликатно лице и зелени очи, които трудно можеха да минат за наивни. И тя имаше слаба фигура, но далеч не така женствена като на Кристин. До нея се чувстваше като грозното пате в компанията на лебед, но нямаше нищо против, защото не харесваше да е в центъра на вниманието и от известно време не се занимаваше с излизане по срещи. На 30 години тя бе сериозно разочарована от любовните си преживявания и се шегуваше със себе си, че е готова за неизбежната трансформация в стара мома с дебел котарак. Виж, Кристин беше различен тип жена. Едва на 26, тя не оставаше без обожатели, но търсеше добра партия за брак – красив, богат и добър мъж, с когото да си народят дечица и т.н. Според Лис тези мъже отдавна ги бяха спрели от производство, но ако някоя жена все пак успееше да намери такъв, това щеше да бъде перфектната Кристин.

На другия ден, докато пиеше кафе в любимото си заведение, Кристин изпълни заплахата си и час и половина обясняваше на Алис най-подробно за неустоимата усмивка на Макс, за мъжествения глас на Макс, за секси чара на Макс – списъкът беше безкраен... Естествено беше споменат и маловажният факт, че явно е богат, за което говореха позицията му и дори скъпият костюм, който носел... Лис я слушаше търпеливо и се усмихваше на замечтаната физиономия, с която приятелката ѝ обсъждаше мъжа, когото беше опознала така добре от една среща. Видели се в бижутериен магазин и, представи си, Максим се оказал собственикът. Предложил ѝ помощ в избора на бижу, направил ѝ огромна отстъпка, пили кафе наблизко, уговорили си следваща среща. Той се държал крайно джентълменски, с чувство за хумор и неоспорим чар, бил елегантен, умен и добре възпитан. А външният му вид – о, Боже! – направо бил зашеметяващ! Строен, с добре оформени мускули, средно висок (но все пак по-висок, отколкото Крис на 9-сантиметрови токчета!), с перфектен задник (ценна информация, подчертана в разказа поне три пъти), с красиви очи с

дълги мигли, с вълшебна усмивка с трапчинки и т.н., и т.н.

- О, Лис, трябва да го видиш, просто е невероятен, наистина! – каза Крис може би за двеста двадесет и втори път. – Ако всичко върви добре, съвсем скоро ще направим една обща среща, защото умирам да чуя твоето мнение за него. А и той със сигурност има някой богат и хубав приятел, с когото да заформим четворка...

- Я задръж малко! – полушеговито се възмути Лис. – Да дам благословията си за гаджето ти е едно, да отида на среща с непознат – съвсем друго! Ако обичаш, запази любовните импулси за себе си, защото аз определено съм алергична към тях.

- Добре де, добре – примири се Кристин, – както кажеш. Но да знаеш, че ти губиш.

- Да, да, жива да ме ожалиш...

Срещата продължи в същия дух, а после двете се разделиха с изричното обещание, че по-късно днес Крис ще се обади на Лис да ѝ разкаже как е минала вечерята с Мистър Съвършенство.

Вероятно Алис щеше да е малко по-развълнувана, ако приятелката ѝ не се влюбваше редовно в някой „съвършен“, който после се оказваше „негодник и лъжец“ или „най-скучният човек на света“, а най-често – „беден е, Лис, няма смисъл“... Не че Кристин беше алчна материалистка, просто в това отношение беше реалист и знаеше какво иска, а именно – обезщетено бъдеще. Израснала в заможно семейство, тя бе свикнала с определен стандарт на живот и не смяташе първа да прави компромиси с него. Беше възпитана в убеждението, че повечето семейни проблеми произлизат от липсата на пари и чистосърдечно вярваше, че бракът с беден мъж е обречен на провал. Както и че любовта не е всесилна, когато делиш съвместен живот с някого.

Макар да не подкрепяше възгледите ѝ, Лис признаваше, че парите са чест източник на проблеми, особено в страна като България. Тя го знаеше добре, тъй като сама се грижеше за оцеляването си и в миналото бе издържала слабохарактерен мъж... Въпреки това дълбоко в себе си вярваше в голямата непобедима и единствена любов, която може да се справи с всички трудности, дори с битовизмите и с по-ограничените финанси. От малка беше безутешна романтичка, което съответно доведе до сърдечни разочарования и формирането на цинична защитна броня. Точно тя избягваше срещите с мъже и подкрепяше Кристин в търсенето на богаташ, а нощем заробената

навътре в душата ѝ романтична страна се наслаждаваше от терасата на лунната магия; мечтаеше безумни неща, докато заспиваше, живееше в паралелни вселени...

Романтикът и циникът в нея се изявяваха и в работата ѝ. Работеше за популярното женско списание „Тя“ като автор и редактор на статии на теми, свързани с личностното развитие, духовните търсения и любовта като ценност. Обичаше работата си, защото проявяваше ума и творчеството си в нея, а и екипът на редакцията беше чудесен. Притежаваше и хубаво жилище, нова кола и красив котарак със странни навици. Така че какво повече можеше да иска една млада, независима и амбициозна жена?! Това я удовлетворяваше напълно.

Ако го повтаряше достатъчно често, накрая можеше и да си повярва.

Бяха изминали почти два месеца, откакто Кристин се срещаше с Мистър Съвършенство (Алис продължаваше шеговито да го нарича така), когато тя получи съдбовната покана да се присъедини към влюбените, за да изкаже експертното си мнение. Честно казано, те изкараха повече време, отколкото предвиждаше първоначално, а мъжът все още не беше категоризиран в някое от добре познатите ѝ кошчета за отпадъци. Крис продължаваше да говори прекрасни неща за него и си личеше, че е влюбена до уши. „Ходещият по вода“ (друго кодово име на Мистър Съвършенство, измислено от Лис) също бе признал чувствата си към Кристин и двамата официално бяха двойка.

Днес щяха да ходят на вечеря в италиански ресторант и тя бе поканена. Изненадващо за самата нея беше притеснена. От половин час се бореше с дрехите в гардероба си и битката определено бе неравна. Поне три пъти се спъна в котката, пробва над десет тоалета и все още не бе открила варианта, в който нямаше да изглежда невидима до Кристин. В пристъп на ярост тя хвана Тайгър и му се оплака:

- Какво изобщо си въобразявам? Ако ще и гола да отида, пак никой няма да ме забележи. И всъщност кого се опитвам да впечатля? Мистър Съвършенство и без това вече е ослепял от нейната красота, моята невидимост ще му дойде добре...

Котаракът жално измяука, вероятно защото го гържеше увиснал във въздуха. Но стопанката му май не го разбра правилно.

- Прав си, стига съм се самосъжалявала, мога да се справя с това. Все едно отивам на работа; и без това съм забравила какво беше „среща“ ...

Пусна нещастния котарак на земята и избра първото, което ѝ се изпречи пред очите; в случая – тъмнозелена права рокля до коляното и вталено сако в същия цвят, декорирано с цветни орнаменти.

Сложи си грим и бижута, сresa косата и си наложи да тръгне веднага, без да оправи бъркотията в стаята, защото щеше да закъснее. Тайгър тъкмо се настаняваше върху една от любимите ѝ блузи и тя го заплаши с кърваво отмъщение. Съдейки по стъкления му поглед, котаракът остана силно „впечатлен“.

Таксито спря пред ресторанта и Алис изцъка с език, когато го видя. Определено не беше треторазрядна пицария; добре, че си беше облякла рокля, а не дънки. Влезе вътре, обекелнерът взе палтото ѝ и я упъти към запазената маса. Още с приближаването си към седналата двойка Лис си даде сметка колко глупаво е било да се тревожи за тоалета си. Нищо не можеше да се сравни с външността на Кристин. Тя, разбира се, дори и седнала изглеждаше зашеметяващо в дългата си светлосиня рокля с дълбоко деколте и платинена коса, вдигната на елегантен кок. Мъжът до нея седеше в полузгъб, но при приближаването на Алис се изправи, за да я поздрави.

Ето че Мистър Съвършенство се усмихваше любезно насреща ѝ, подавайки ръка, а тя за миг забрави къде се намира и какво трябва да направи. Кристин изобщо не беше преувеличила колко забележителен бе външният му вид, за което свидетелстваха и честите погледи към него на останалите жени в ресторанта. Мъжът беше красив като холивудска звезда, а чарът му струеше на талази от усмивката и закачливо проблясващите очи. Алис рядко харесваше мъже от пръв поглед, но този тук изглеждаше като истинска мечта: черна чуплива коса, тъмносини очи и мъжествено лице с правилни черти. Това я свари неподготвена и в първия миг тя се стъписа. Искрено се надяваше този момент да не е продължил толкова дълго, колкото ѝ се струваше. Окопити се и на свой ред му подаде ръка. Той я стисна леко с топлата си длан и се усмихна по-широко:

- Ти трябва да си небезизвестната Алис, за която съм слушал толкова много!

- Надявам се не чак толкова много – усмихна се притеснено Лис. – А ти със сигурност си божественият Макс, за когото аз не съм чувала нищо.

Той се засмя тихо и кимна:

- Същият, мадам, на вашите услуги.

До тях Кристин изръкопляска възторжено.

- Ето че най-сетне любимите ми хора се запознаха и вече си размених шегички. Вечерта обещава да бъде чудесна!

„Дали?“ – изпъшка мислено Алис и се настани на празния стол до Кристин.

Последваха поръчки и закачки между влюбените, а отстрани Алис можеше спокойно да ги наблюдава. Определено си отиваха тези двамата, изглеждаха щастливи. Така се беше замислила, че в първия момент не разбра, че някой ѝ говори.

- Лис? Земята вика Алис, Алис, обади се – Крис се смееше насреща ѝ. – Да знаеш, Макс, колко често отлита в космоса тази моя приятелка, добре, че имаме сателитна връзка помежду си.

- Да, да – ухили се на свой ред Лис и се обърна престорено сериозно към мъжа. – От години се опитвам да ѝ обясня какво представлява процесът „мислене“, но тя не схваща, нали се сещаш – защото трябва да го осмисли – довърши през смях и изохка от ритника под масата.

Макс също се смееше с тях и Алис мислено му даде точка за това. Скоро след това той я попита:

- Алис... името ти има ли нещо общо с Алиса на Луис Карол?

- Според майка ми – има. Явно вътреутробното ми поведение я е навело на мисълта, че и след това ще си търся белята в заешката дупка – Лис се усмихна на своите си спомени. Майка ѝ беше малко ексцентрична и при нея нищо не беше случайно. Беше научила гръцкото си да цени уникалността във всичко и да защитава това, в което вярва. Ценни уроци.

Макс я наблюдаваше и му хрумна, че неслучайно Крис е толкова близка с приятелката си. Алис наистина беше очарователна – скромна, мила и с чувство за хумор. Както и с остър ум, ако можеше да се съди по малкото ѝ реплики. Харесваше я и се надяваше и тя да го хареса, защото никой умен мъж не иска за враг близка приятелка на любимата си.

Скоро донесоха ястията и за известно време мълчанието не беше неловко, а запълнено с потракване на прибори. После Максим започна да им разказва интересни случки от свои пътувания в чужбина и не можеше да се отрече, че беше забавен събеседник. Преди да се усети, Лис вече се заливаше от смях и част от притеснението ѝ се стопи.

Все още си оставаше третото колело, но влюбените се стараеха да не я изолират и тя успя да се наслади на вечерта. Спомни си, че по-късно ще бъде подложена на полицейски разпит на тема „Какво мислиш за Макс?“, затова се постара да го огледа и анализира възможно най-добре за първо виждане.

Той беше мъж на около 35 години и се държеше като такъв: говореше и действаше със самочувствие, но същевременно не изглеждаше самовлюбен. Със сигурност не парадираше със състоянието или интелекта си. Беше умен, хубав и богат, точно какъвто мъж търсеше Кристин. Изглеждаше зрял и същевременно закачлив, което беше симпатична комбинация. Имаше фино чувство за хумор, което допаднаше на Лис, защото бе свикнала с по-често срещаната просташка форма. В нейната класация това беше изключително привлекателна черта у всеки човек, така че за готините шеги му даваше много точки. Освен това гледаше Кристин със светнал поглед и по всичко личеше, че тя е центърът на неговата вселена. Още точки! По дяволите, щеше да се окаже, че Мистър Съвършенство наистина ходи по вода!

Кристин също изглеждаше щастлива, постоянно пърхаше с мигли и го докосваше, смееше се на шегите му и от време на време го целуваше. Той не се дърпаше особено, явно демонстрацията на чувства не го притесняваше. Лис се радваше за приятелката си: този път изглежда се бе влюбила в точния човек.

По време на десерта Максим ги попита откога се познават и как точно са станали приятелки. Кристин настояваше Алис да разкаже.

- Ами – започна Лис, – живеех сама след дипломирането, но не можех да си позволя целия наем. Пуснах обява за съквартирантка, вследствие на което на вратата ми се явиха всякакви екземпляри: като започнеш от наркоманка и стигнеш до нимфоманка – всички се разсмяха и тя продължи: – Един ден дойде едно русокосо хлапе, което изглеждаше като фотомодел и се оказа, че е точно такава. Беше първа година в университета. Погледна ме с тези невинни сини очи и ми каза: „Аз съм Кристин. Не пуша, не се друсам, пия само „Бейлис“ и не ходя по мъже – те ходят по мен. Какво ще кажеш да станем съквартирантки?“ Кажи ми, как можех да устоя на подобно предложение? – засмя се младата жена и продължи: – После заживяхме заедно дълго и щастливо, тя успя да ми предаде ускорен курс по гримиране и фризиране, а аз ѝ върнах жеста със съкратен курс по психология, вследствие на което и двете станахме по-съвършени жени.

Насред смеха Крис допълни:

- По това време татко ми беше спрял парите, защото сериозно го бях ядосала, а аз се заинатих, че мога да се справя сама. После той ми върна кредитните карти, но на мен толкова ми харесваше да живея с Лис, че останах при нея цели две години.

- Чудесна комбина сте били, сигурен съм – отбеляза Макс.

- О, тя не ти разказа първия ѝ коментар към мен – ухили се Кристин. – След като ѝ се представих, тя ме огледа преценяващо и отвърна: Бейлисът определено е добре дошъл. Но съм длъжна да те предупредя, че в тази къща се прекалява със сладкото и колата, така че ако мислиш постоянно да бъдеш на диета и да изхвърляш ендорфините ми в кофата, няма да се разберем.“ Аз ѝ отвърнах, че тези неща са и в моята диета и оттам нататък нямахме проблеми.

Максим се засмя и нежно хвана ръката на Кристин, целуна я и погледна към Алис:

- На теб ли трябва да благодаря, че си я опазила през всичките тези години, за да мога сега щастливо да я целувам?

- Да, на моите яки мускули можеш да изкажеш благодарността си, че удържаха ордите от обожатели извън прага на дома ни, и за това, че редовно изкушавах приятелката ти със сълзливи романтични филми, на които подсмърчахме вечер след вечер, вместо тя да ходи по срещи и да се натиска с разни мъже по баровете.

Пренебрегвайки поредния удар под масата, Лис самодоволно се ухили.

Макс влезе в нейния тон:

- Тогава мисля по-късно на четири очи да договорим съответното заплащане за дългогодишната ти служба като бодигард и евентуално да утвърдим нова клауза за шпионаж.

Този път ритника отнесе Макс, но това не му попречи да намизне заговорнически на Лис.

Закачките продължиха до края на вечерта, а после кавалерът закарал двете дами до домовете им, като първо остави Алис. Колата му беше модерна и луксозна, някакъв модел BMW. Лис се прибра вкъщи, отчитайки, че Максим не пи алкохол цяла вечер, за да може да се погрижи за тях. Още точки в негов полза.

Ужас, на утрешния разпит тя щеше да отстъпи от позицията си на вечно скептичната и разумна приятелка и да обяви капитулация пред този мъж. Макар че... никой не е съвършен, нали?